

Krumplivirág

Laták István

*Előkelő, büszke földeket
járt végig, míg itt eresztett
puha, fehér gyökeret.
Mérges a virágja,
(a finnyás nem állja)
akár az én szavam,
csipős és keserű.
De a tavasz csókjához
mindörökre hű.
Fehér a virágja, akár a becsület,
dús hímpporral várja,
kik hozzák termésadó
lázás szívüket.
Mélyben az élete mentő,
tápláló gumókat fogan.
Finom gyökeréről jó
a lisztes gumó,
és kenyér íze van.*

*Nézd, napos világ,
hogyan díszíti a földet
a keserű, mérges krumplivirág!*

A legszebb szépség nyomán

Laták István

*Négy szeplős birsalmafa közé
vonulni a nyárban —
Kerülni a sár, a kutak fekete
iszapja mocskát —
Kerülni az önző hétköznapiok
buta idegeskedéseit —
Csak az örök szépségeket
kutatni, ha vannak —
S kell, hogy legyenek,
mert egyszer kamasz
álmaimban, lilás fények közt
hirtelen megpillantottam
a legszebb szépséget...
Azóta lehunyt szemmel
utána kutatok,
illanó nyoma után rohanok,
ébren és alva,
szerelemben és csalódásban,
minden napsugárban,
minden éjszaka mélyén,
minden fakadó rügyben
és csöndes koporsók lezárásakor...*

Egy intés a sok közül

Laták István

*Ne járjatok mindig
A nincstelen sötét egekben,
Mert sok beteg sugárral találkoztok.
Lépkedjeteink inkább a nehézkes földön
És ültessetek minél több
Békés kék virágot.
Szorítsátok össze itt
A mocsarak vizeit,*

Hogy tisztavízű tavakká zsugorodjanak.
A sivatagokat pedig
Fésüljétek meg mélyvízű kutakkal
És pálmákat lengető oázisokkal,
Hogy elvégezzétek már egyszer küldetésetek
S egyszer tisztult lélekkel
Köszönthessétek a Kikeletet,
Amely jön gondtalanul, vidáman,
Hozza örömeiteket —
Hacsak az idő körforgását
Szét nem romboljátok
És naprendszerünk
Koporsójává nem teszitek
Szépségben ragyogó bolygónkat!

